

Norah Vincent

Forklædt som mand

Norah Vincent

Forklædt som mand

En kvindes rejse ind
i mændenes verden
og tilbage igen

Adlandia

Forklædt som mand

En kvindes rejse ind i mændenes verden

---

og tilbage igen

Norah Vincent

På dansk ved Svend Ranild

Adlandia

Indhold

1.	Begyndelsen	8
2.	Venskab	28
3.	Sex	74
4.	Kærlighed	106
5.	Livet	149
6.	Arbejde	206
7.	Jeget	254
8.	Rejsens ende	304
	Takkeord	318

1

Begyndelsen

For syv år siden fik jeg min første lektion i hvordan man bliver en mand.

Det var da jeg for første gang var i byen forklædt som mand, at jeg fik ideen til denne bog. På det tidspunkt boede jeg i East Village og gennemlevede en betydeligt forsinket ungdomstid hvor jeg drak lidt for meget, indtog lidt for mange stoffer, og hengav mig til alle de freakshowmuligheder som New Yorks fortove kan tilbyde.

Dengang var jeg meget sammen med en drag-king som jeg havde mødt gennem nogle venner. Hun holdt af at klæde sig ud og få mig til at tage billeder af hende i kostumerne. En aften udfordrede hun mig til at klæde mig ud sammen med hende og gå i byen. Jeg havde altid ønsket at prøve at udgive mig for at være en mand i det offentlige rum blot for at se om jeg kunne gøre det, så jeg indvilligede begejstret.

Hun havde udviklet sin egen teknik til at frembringe et skæg idet hun klippede centimeterlange hårtotter af steder på sit hoved hvor det ikke kunne ses, klippede dem i mindre styk-

ker og derefter mere eller mindre klaskede dem fast på ansigtet med hudlim. Ved hjælp af et lille rundt spejl på sit bord viste hun mig hvordan jeg skulle gøre det i det dæmpede, grønlig lys i hendes atelierlejlighed. Det var overhovedet ikke præcist, og det ville ikke have virket overbevisende i dagslys, men det var tilstrækkeligt til scenebrug, og det ville kunne fungere godt nok til vores formål på mørke barer om aftenen. Jeg lavede mig et fipskæg og et overskæg og et par overdrevne bakkenbarter. Jeg tog en baseballkasket, et par løstsiddende jeans og en flonelskjorte på. I det legemsstore spejl lignede jeg en collegedreng – sådan da.

Hun anlagde sin egen maskering – som var mere myg og vag, mere noget i retning af en ung hippiefyr der ikke rigtig kunne få skæg – og så gik vi i byen sådan i et par timer.

Vi gik an, så vidt jeg kunne se, men jeg var for bange til rigtig at interagere med nogen bortset fra ganske kort at fortælle en fyr hvordan han kom et bestemt sted hen. Han sagde: “Tak, makker,” og gik sin vej.

For det meste gik vi blot gennem East Village og studerede folks ansigter for at se om nogen kiggede en ekstra gang eller to. Men det var der ingen der gjorde. Og det var underligt nok det der slog mig mest ved den aften. Det var det eneste bemærkelsesværdige der skete. Men det var betydningsfuldt.

Jeg havde boet i kvarteret i årevis og havde gået på dets gader, hvor mænd står og lurur uden for bodegaer, på forverandaer og i døre det meste af dagen. Som kvinde kunne man ikke gå usynligt gennem gaderne. Man var genstand for begær eller i hvert fald halvlysten interesse fra de mænd der hang dér, selv om man ikke var køn – enten det, eller også bare endnu en kælling der skulle sættes på plads. Hvad enten man var det ene eller det andet, fulgte deres øjne én hele vejen op og ned ad gaden uden at flakke og hævdede derigennem deres dominans. Hvis man var kvinde, og man boede der, vænnede man sig til at blive

nidstirret fordi det skete hver dag, og der var intet man kunne gøre ved det.

Men den aften gik vi i mandetøj forbi de samme verandaer, døre og bodegaer. Vi gik forbi de samme grupper af mænd. Men denne gang stirrede de ikke. Hvis de fangede mit blik, kiggede de tværtimod alle sammen væk med det samme og kiggede aldrig tilbage. Den var forbløffende, den forskel, den respekt de viste mig ved *ikke* at kigge på mig, ved bevidst at undlade at stirre.

Sådan var det. Det var det der havde irriteret mig så meget ved at møde deres blik som kvinde, ikke begæret, hvis det nogen sinde havde været der, men den manglende respekt, at de mente de havde ret til det. Det var uhøfligt, og det var meningen at det skulle være uhøfligt, og da jeg så fyrene kigge ærbødigt væk da de troede jeg var en mand, kunne jeg i bakspejlet se hvor fjendtlig deres sædvanlige stirren egentlig havde været.

Men det var ikke det eneste der lå i det. Det var noget mere end respekt der blev kommunikeret i deres bortvendte blikke, noget mere raffineret, mindre direkte. Det var mere en slags ulyst til være respektløs. For dem var det at kigge væk det samme som at afslå en udfordring, at følge en adfærdskodeks som opretholdt freden mellem menneskehanner i bestemte sfærer lige så sikkert som den opretholdt freden og hakkeordenen blandt dyrehanner. At se en anden mand i øjnene og fastholde blikket er at invitere til konflikt, enten det eller et homoseksuelt samvær. At kigge væk er at acceptere status quo, at lade hver mand forblive i sin lille indflydelsessfære, den lille bufferzone af stolthed og sikkerhed der omgiver og opretholder ham.

Jeg gættede mig til det meste af dette den aften det skete, men i de uger og måneder der fulgte, spurgte jeg de fleste af de mænd jeg kendte, om jeg havde ret, og de var enige og tilføjede

i reglen at det ikke var noget de tænkte over længere, hvis de nogen sinde havde gjort det. Det var bare noget man lærte eller indoptog som dreng, og når man blev mand, gjorde man det uden at tænke.

Da efterdønningerne efter hændelsen havde lagt sig, begyndte jeg at tænke at hvis jeg efter at have været forklædt som mand i blot nogle timer havde opdaget en så vigtig hemmelighed om måden hvorpå mænd og kvinder kommunikerer med hinanden, og om de udtalte koder i den mandlige erfaring, havde jeg så ikke mulighed for at opdage meget mere om de sociale forskelle mellem kønnene hvis jeg udgav mig for at være mand i meget længere tid? Det virkede som om det ville være tilfældet, men jeg var endnu ikke modig nok til at gøre noget så ekstremt. Desuden virkede det umuligt at føre det ud i livet, både psykologisk og praktisk. Så jeg lagrede oplysningen i min hjerne et par år mere og fortsatte med andre ting.

Så, i vinteren 2003, da jeg så et realityshow i fjernsynet, vendte ideen tilbage til mig. I showet lavede to mandlige og to kvindelige konkurrencedeltagere sig om til det modsatte køn – ikke ved hjælp af hormoner og operationer men kun ved hjælp af kostumer og maskering. Kvinderne klippede deres hår. Mændene fik deres forlænget. Begge parter fik stemme- og bevægelsestræning for at lære at tale og opføre sig mere som det køn de forsøgte at blive til. Alle valgte nye garderober og navne til deres alter egoer. Selv om formålet med øvelsen var at finde ud af hvem der bedst kunne illudere ude i den virkelige verden, var det meste af programmet fokuseret på selve forvandlingerne. Ingen af mændene klarede det rigtigt, og kun den ene af kvinderne gennemførte hele forløbet. Hun illuderede nogenlunde som mand men kun i kort tid og under omhyggeligt kontrollerede omstændigheder.

Som i de fleste realityshows, især de amerikanske, tænkte ingen af de involverede særlig meget over den virkning oplevel-

serne havde haft på dem selv eller folk omkring dem. Det var tydeligt at producenterne ikke havde særlig stor interesse for de dybere sociologiske følger af at udgive sig for det modsatte køn. Det var blot endnu en udgave af shows hvor mennesker gennemgik totale forvandlinger. Når kunststykket først var udført – eller ikke var udført – var showet forbi.

Men da jeg så showet, kom min tidligere oplevelse af at være forklædt som mand frem i min bevidsthed igen, og jeg indså at det kunne være muligt at illudere overbevisende i forklædning i dagslys med den rette hjælp. Jeg vidste at det at skrive en bog om at udgive sig for mand ville give mig mulighed for at udforske noget af det uudforskede territorium som showet havde udeladt, og som jeg dårlig nok havde taget hul på under min kortvarige udflugt i mandeforklædning nogle år tidligere.

Jeg besluttede mig for at afprøve ideen.

Men én ting ad gangen. Inden jeg kunne opbygge den mand jeg skulle blive til, måtte jeg finde på en identitet til ham. Jeg havde brug for et navn. Navnet skulle være noget velkendt, noget jeg kunne reagere på når det blev sagt. Hvis jeg ikke reagerede på mit navn, ville jeg helt sikkert blive afsløret som bedrager. Af praktiske årsager ville jeg have noget der begyndte med bogstavet N. Det indsnævrede valgmulighederne betragteligt, og de fleste af dem tiltalte mig ikke. Jeg ville f.eks. under ingen omstændigheder kaldes Norman eller Norm. Nick parret med Norah virkede lidt for smart,* og Neil eller Nate passede bare ikke til mig.

---

* Nick og Norah Charles er hovedpersonerne i krimiforfatteren Dashiell Hammetts mest succesrige roman, *The Thin Man* (1934), som også blev til en serie meget populære film. (o.a.)

Da var det jeg kom i tanker om navnet Ned, et øgenavn fra min barndom som for længst var holdt op med at blive brugt, men et som tilfældigvis havde tæt forbindelse til det forestående projekt.

Jeg fik navnet Ned da jeg var omkring syv år gammel. Jeg fik det delvis fordi Norah er svært at lave til et øgenavn men mest fordi det kun var et drengenavn der gav mening når man så det mine forældre stod over for i deres eneste datter. Praktisk talt lige fra fødslen var jeg en hårdnakket drengepige af den slags der kan få én til at tro at der må findes et homoseksuelt gen.

Hvordan kunne man ellers forklare min instinktive afsky for kjoler, dukker og pynt af enhver slags når andre piger var vilde med den slags? Hvordan kunne man ellers forklare de sære tilbøjeligheder og feticher der opstod så tidligt og i modstrid med enhver social programmering? Hvorfor insisterede jeg f.eks. på at klæde mig som en landarbejder da jeg dårlig nok var holdt op med at gå med ble? Hvorfor bestemte jeg mig for at spille på saxofon når alle andre piger valgte fløjte eller klarinet? Hvorfor var jeg vild med min fars hårshampoo og barberegde min brors actionfigurer med hans barbergrej? Hvorfor var den eneste kvindelige dukke jeg nogen sinde havde haft eller holdt af, en rustningsklædt Jeanne d'Arc?

Det er faktisk umuligt at sige. Det lader til at kønsidentiteten ligger i generne lige så sikkert som sex og seksualitet, men vi ved ikke hvorfor programmeringen afviger. Måske en kortsluttet ledning et sted, eller den hormonelle modsvarighed. Det forekommer at være en lige så sandsynlig forklaring som nogen anden af hvordan det kan være at allerede inden hun er gammel nok til at kende betydningen af begær eller kulturelle tegn, har en pige der er født som lesbisk, en tendens til at ønske sig hjelme og vandrestøvler. Hvad forklaringen end var, så var jeg det lykkeligt forvredne resultat af en kirtel eller en spiral der var

noget galt med, en skæbne der fik mig til at lege Tarzan højt oppe i æbletræet på sommereftermiddage og klæde mig helt igennem som mand til halloween da jeg var syv år gammel.

Min mor har siden sagt at hun burde have fået en mistanke om noget da jeg dengang lånte en af min fars blazere og en flad hat, tegnede et fuldskæg i ansigtet og gik ud og samlede slik ind sammen med alle de andre feer og hekse. Jeg skulle forestille en gammel mand, sagde jeg. Jeg stoppede en pude ind under blazeren for at lave en stor mave, og jeg gik med stok.

Men hvad ville hun have tænkt når jeg lige så godt kunne have efterlignet *hende*? Hun var skuespillerinde, og jeg havde tilbragt mange af min barndoms somre med at fare omkring bag scenen eller sidde i hendes garderobe når hun sminkede sig til en forestilling. En af hendes mest mindeværdige roller var en dobbeltrolle hvor hun spillede Shen Te og hr. Shui Ta i Bertold Brechts *Det gode menneske fra Sezuan*. Shen Te er en godhjertet tidligere prostitueret som har en tobaksforretning i den kinesiske provins Sichuan. Hun bliver offer for svindlere og simulanter som tror hun er et let offer, og risikerer at blive ruineret. For at redde sin forretning klæder hun sig ud som en mand, hr. Shui Ta, hendes angiveligt hensynsløse fætter, som hun sætter til at gøre det beskidte arbejde med at opkræve gæld og holde tiggere og tyve på afstand.

Hvordan kunne det at se min mor i den rolle have andet end en voldsomt inspirerende virkning på mig, et barn der allerede var fascineret af forklædning? Lod kvinder faktisk som om de var mænd ude i virkeligheden? Hvad hvis de kunne, tænkte jeg, og hvad kunne de slippe af sted med? Mine øjne blev store ved tanken.

For mine forældres skyld var mine to storebrødre heldigvis normale. Den ældste, Alex, den fuldendte gentleman helt fra fødslen af, var ofte i det stille desorienteret men altid venlig og imødekommende. Teddy, den mellemste, var ikke. Han var en

ballademager, den i familien der uddelte øgenavne, og han gjorde det ubarmhertigt. Han var den virkelige drivkraft bag Ned.

Man må forstå at Ned havde en dybere betydning som var tæt forbundet, ikke blot med det at jeg var en drengepige, men også med de problemer som den bestemte tilstand skaber i tiden omkring puberteten. Det er det tidspunkt i en drengepigens liv hvor seksuel modning og kønsidentitet bliver konfronteret med hinanden på en ubehagelig måde.

At have storebrødre betyder at de piger de kender og kan lide, kommer i puberteten før man selv gør. Det var altid årsag til nervøsitet blandt de piger jeg kendte, fordi det at få menstruation og – den virkelige præmie – at få frembrydende bryster var den port vi alle sammen ventede på at komme igennem. Det betød alt. For det første betød det at man pludselig var af interesse for den anden halvdel af arten. Indtil da var man bare snavsede knæ og albuer uden andet bemærkelsesværdigt over sig end mellemrummet mellem fortænderne. Indtil da var man bare den sidste der blev valgt til fodbold, og i mit tilfælde det skide påhæng af en lillesøster der ikke blev vist respekt. Men de tidligt udviklede piger som min storebror og hans venner altid gloede på, de velskabte piger fra 6. klasse med lipgloss og B-skåle, de *havde* et eller andet, og det drev ranglede lazaroner som mig i surmulende, misundelige skjul. Vores manglende udvikling var et ømt punkt der ikke måtte omtales.

Men at omtale det der ikke må omtales, er det som djævelske brødre er til for.

Efter skoletid en dag så Teddy og hans venner at jeg legede med mine små plasticsoldater i forhaven. De kedede sig som sædvanlig og begyndte at drille mig med min manglende fysiske udvikling. Det der ikke måtte omtales. Jeg krympede mig og håbede de ville forsvinde hvis jeg ikke reagerede. Men den dag var Teddy inspireret. Øgenavnet Ned var allerede i brug på det tidspunkt – de havde alle sammen brugt det i deres drillerier,

hvoraf ingen var bemærkelsesværdige nok til at huske. Det vil sige indtil Teddy over larmen råbte det uforglemmelige og provokerende:

“Ned har ingen røv og ingen patter.”

Det frembragte selvfølgelig latterbrøl fra gruppen.

Det passede. Ned havde virkelig ingen røv og ingen patter, og Ned vidste det og var ikke glad for det. Jeg kiggede ikke op på dette tidspunkt, men jeg begyndte at rive håndfulde af græs op. Af en eller anden grund – hvem kan trods alt fatte den pubertære bevidsthedsstrøm? – begyndte Teddy nu at vrikke hofterne frem og tilbage på en sjofel måde sådan som en dulle med hofter eller røv kunne gøre det, og sang ordet “milkshake” mens han gjorde det. Alle hans venner syntes naturligvis at det var uendeligt morsomt, og stemte i.

Det blev for meget. Synet af fem drenge som højrøstet og i fuld offentlighed syngende gjorde nar af min smertefulde, ynkelige præpubertære krop var simpelthen for meget for mig. Jeg rejste mig op, gik ind i garagen og kom ud igen – tænder-skærende af raseri – fægtende med en af Teddys ishockeystave. Drengene syntes at det var det allersjoveste af det hele, hvilket selvfølgelig gjorde mig endnu mere rasende. Jeg jagtede dem rundt i kvarteret med staven i en times tid mens de lo og dansede og råbte: “milkshake” og derefter løb væk og gemte sig mens jeg forfulgte dem og skreg og svingede.

Og således blev Ned født. Og det var i virkeligheden dér denne bog begyndte – det vil sige med den Ned som ingen røv og ingen patter havde.

I Ned havde jeg mit nye navn og et udgangspunkt for min mandlige identitet. Men da jeg først havde besluttet mig til at blive Ned, havde jeg stadig meget arbejde foran mig for at gøre det muligt at illudere som mand i dagslys på en regelmæssig

basis. Det første og vigtigste skridt var at finde ud af hvordan jeg kunne lave et mere troværdigt skæg end den sjuskede udgave min drag-king-veninde havde lært mig for år tilbage, noget der ville se ægte ud på kort afstand i løbet af en hel dag eller aften hvis det skulle blive nødvendigt.

Tilfældigvis var jeg heldig med det problem. Jeg havde masser af venner inden for teatret, og mange af dem var til stor hjælp med at bringe Ned til live.

Jeg bestemte mig for at rådføre mig med Ryan, en makeup-artist jeg kendte, som fortalte mig om en teknik til at lave skæg som han for nylig havde brugt i en forestilling. Han sagde at den måske kunne fungere for mig på gaden hvis jeg anvendte den med måde.

Den var meget mere raffineret og specialiseret end den limteknik jeg havde benyttet i East Village, men i sidste ende langt enklere.

For det første foreslog Ryan at jeg brugte uldcrepe i stedet for mit eget eller en andens rigtige hår. Uldcrepe fås i lange flettede reb som man kan købe i specialforretninger for teaterudstyr. Det fremstilles i en lang række farver, lige fra platinblond til sort, så jeg kunne købe den nuance der bedst passede til mit hår, og altid have noget parat uden at skulle skamfere min frisure.

Ryan viste mig hvordan jeg skulle løsne fletningerne, frisure hårlokkerne sammen og derefter holde enderne mellem tommel- og pegefinger og med en frisørsaks klippe dem i stumper der var millimeterstore eller endnu mindre. Efter at have klippet dem ned på et stykke hvidt papir og spredt dem jævnt hen over det viste han mig hvordan jeg kunne undgå at hårene klumpede sammen når jeg satte dem fast på ansigtet. Han foreslog at jeg brugte en makeup-pensel til at gøre det – en stor rougepensel til hage og kinder og en lille øjenskyggepensel til overlæben.

Derefter smurte han et lanolin- og bivoks-baseret klæbemiddel på de dele af mit ansigt hvor jeg ville sætte hårene fast. Det fungerede bedre end hudlim af flere årsager. Det er usynligt, hvorimod hudlim har en tendens til at blive hvid på huden og skinne igennem medmindre man har et rigtigt kunstigt skæg, og sådan et ser aldrig rigtigt ud på en kvindes ansigt i dagslys. (Jeg prøvede det). Desuden er skægstubbelim skånsom mod huden og kan fjernes med renselotion. Hudlim skal derimod fjernes med skrap acetonefortynder. Det tørrer og stivner også hurtigt. Det gør skægstubbelim ikke. Jeg forestillede mig at dette ville give mig større bevægelsesfrihed og et naturligere ansigtsudtryk, et uvurderligt redskab til at gøre Ned troværdig.

Ved stuetemperatur er skægstubbelim temmelig sej og er vanskelig at fordele, så Ryan foreslog at jeg brugte en hårtørrer til at varme den op med i nogle sekunder inden jeg påførte den. Det smeltede den tilstrækkeligt til at den kunne smøres jævnt på. Idet han ordnede en lille plet ad gangen, smurte han den på mit ansigt, dyppede derefter makeup-penslen i hårstumperne og duppede mit ansigt let med penslen indtil hele min hage og overlæbe var dækket af korte skægstubbe.

Senere, da jeg forfinede processen, fandt jeg ud af at saksen ikke frembragte stumper der var små nok. Hvis stumperne var for lange, havde de en tendens til snarere at se ud som om de var klistret fast på mit ansigt end at de voksede ud af det. Jeg var nødt til at lave stumperne bittesmå så de næsten lignede prikker. For at opnå denne virkning, eller så tæt på som jeg kunne komme, købte jeg en elektrisk skægtrimmer til mænd og lod den glide hen over spidserne af hårene hvorved jeg frembragte stumper der var på størrelse med rigtige skægstubbe som når de blev klæbet fast, lignede et eftermiddagsskæg.

Hemmeligheden bag skægget var ikke at overdrive det. Min hud er ligesom de fleste andre kvinders hud ikke blot blødere at røre ved end en mands men ser også meget glattere ud.

Den er også temmelig bleg og lyserød på kinderne. Når jeg var Ned, sagde folk derfor altid til mig at jeg så meget yngre ud end 35 år selv om jeg havde meget gråt i håret. Men hvis ens hud er ferskenblød og flødefarvet oven over kindbenene og ligner Don Johnsons hud under dem, minder man lidt om Fred Flintstone. Så jeg måtte passe på ikke at blive revet med af skægstubbene og forsøge at holde mig inden for grænserne af det som en ung, forholdsvis hårløs mand med fin hud med rimelighed kunne lade vokse.

Som en hjælp til at få min hage til at virke mere kantet, gik jeg til barberen og bad ham om at give mig en flad, korthåret frisure – en frisure jeg plejer at afsky hos mænd, men som gjorde meget til at gøre mit hoved mere maskulint. Så gik jeg til optikeren og valgte to firkantede brillestel, igen for at fremhæve vinklerne i mit ansigt. Det ene var af metal, til alle de lejligheder hvor jeg ville virke afslappet, og det andet var af imiteret skildpaddeskjold, til de lejligheder – som f.eks. på arbejde eller på dates – hvor jeg gerne ville have et smartere udseende.

Sammen med skægget og frisuren hjalp brillerne mig med at se mig selv som en anden person selv om forvandlingen var psykologisk mere end noget andet, og det tog tid inden den føltes naturlig. I begyndelsen havde jeg svært ved at se mig selv som andet end mig selv med hår klistret på ansigtet. Jeg havde set på mit ansigt hele livet, og i megen af den tid havde jeg været kortklippet. Det lavede skægstubbene ikke rigtig om på. Det var stadig mig. Men brillerne lavede om på det eller begyndte i det mindste at gøre det. Så blev det et psykologisk spil jeg spillede med mig selv, og inden længe også med alle andre.

I begyndelsen var jeg så nervøs for at blive opdaget – ikke illudere overbevisende – at jeg for at beskytte min forklædning havde brillerne på alle vegne, og ofte også en baseballkasket, naturligvis sammen med det omhyggeligt påsatte skæg. Men efterhånden som tiden gik, og jeg fik større tillid til min forklæd-

ning, mere indlevet i min anden identitet, begyndte jeg at udstråle et maskulint image på en mere naturlig måde, og de rekvisitter jeg havde brugt til at skabe det image med, blev mindre og mindre vigtige indtil jeg somme tider slet ikke havde brug for dem.

Folk accepterer det man viser dem, hvis man viser det overbevisende nok. Også jeg selv begyndte at blive mere villig til at acceptere det billede spejlet viste mig, ligesom mennesker omkring mig til sidst gjorde.

Da jeg var færdig med at doktorere på mit hoved og ansigt, begyndte jeg at koncentrere mig om min krop.

Først måtte jeg finde en måde hvorpå jeg kunne snøre mine bryster ind. Det er vanskeligere end det lyder, selv om man har små bryster, især hvis man har besluttet sig til at have den fladest mulige forside. Først forsøgte jeg det indlysende – bandager. Jeg købte to på 10 centimeters bredde, vikled dem stramt omkring mig og fastgjorde dem med medicinsk tape for at sikre mig at de ikke blev viklet op midt på dagen. Det gjorde mit bryst meget fladt, men det gjorde det også smertefuldt og besværligt at trække vejret. Og afhængigt af hvordan jeg sad, gled bandagerne desuden ofte ned efter et stykke tid og skubbede brysterne op og sammen i stedet for udad og ned. Ikke noget godt udseende for en mand.

I sidste ende fungerede sports-bh'er uden skåle bedst. Jeg købte dem to størrelser for små og med flad forside. Når jeg var nøgen, gjorde det mig ikke til et strygebræt, men med en løs skjorte og nogle kreative lag fungerede det udmærket. Det var den mest pålidelige metode. Den bevægede sig aldrig. Den gled aldrig ned. Men den gnavede sig ind i skuldrene og ryggen, især da jeg blev større.

Og jeg blev større. Det var næste trin i forvandlingen af min krop. Jeg løftede vægte. Masser af vægte. Jeg rådførte mig med en træner i mit lokale træningscenter, fortalte ham om projektet og spurgte ham hvordan jeg bedst kunne gøre min krop så maskulin som muligt uden at bruge steroider. Han foreslog at jeg opbyggede muskelmasse i skuldre og arme.

Opbygning af muskelmasse sker i to tempi. Først ved at løfte tunge vægte igen og igen, og dernæst ved at indtage masser af proteiner hver dag.

Hver dag trænede jeg en ny muskel. I ugens løb arbejdede jeg med hver kropsdel til den ikke kunne mere, men kun én gang om ugen, og jeg holdt fri mindst én dag hver weekend så jeg kunne blive restitueret. I fritiden spiste og drak jeg så meget protein jeg kunne få ned gennem halsen. Efter seks måneders forløb havde jeg taget syv kilo på. Jeg var stadig en lille fyr efter normal målestok, men mine skuldre var synligt bredere og mere kantede, og dette alene skubbede mig ét trin tættere på mandigheden.

For at fuldende den fysiske forvandling gik jeg på udkig efter en kunstig penis som jeg kunne have på for at virke mere overbevisende. I en sexbutik i det centrale Manhattan fandt jeg noget som jeg siden har kaldt en "pjokpakke". Det var ikke en dildo, som i sin konstant opsvulmede tilstand ville have været ubehagelig for mig og urovækkende for alle omkring mig. Denne genstand, som jeg gav øgenavnet "Sloppy Joe", var i stedet et slapt lem specielt beregnet til at drag-kings kan stoppe det i underbukserne. Den var bedre end en sok og gav mig, og også andre, en mere realistisk fornemmelse af "mandighed". For at holde den på plads anbragte jeg den i en skridtbeskytter, for når den bare sad i et par stramme underbukser, kom den for langt på afveje når jeg gik, og blev alt for distraherende.

Da den grundlæggende anatomi var på plads, brysterne snøret ind, skuldrene strammet, skægget påført og pikken stop-

pet på plads, tog jeg endelig Ned ud at købe tøj, naturligvis i drag. Jeg købte konventionelle, sikre ting til ham som f.eks. rugbyskjorter og kaki og posede jeans. Jeg havde ikke lyst til at flotte mig med et jakkesæt, men Ned havde brug for en garderobe til at gå på arbejde i, så jeg købte tre blazere, flere par pæne bukser, fire slips og fem-seks pæne skjorter. Jeg købte en hel del hvide herreundertrøjer med ribbet halskant, som blev en fast bestanddel af min påklædning, både i fritidstøj og pænt tøj. Jeg havde dem på under alting, delvis som et ekstra lag til at skjule sømmene i min bh og delvis for at gøre min hals kraftigere eller i det mindste aflede beskuerens opmærksomhed fra mit manglende adamsæble og hårløse bryst.

Mit sidste stoppested på Neds vegne var Juilliard School for the Performing Arts, hvor jeg hyrede en stemmetræner til at hjælpe mig med at lære at tale mere som en mand. Min stemme er i forvejen dyb, men som med så mange andre ting opdagede jeg at når man forsøger at illudere som mand, viser det sig at alle de egenskaber der virker maskuline hos én som kvinde, er meget mindre maskuline hos en mand.

Min lærer gennemgik nogle kønskarakteristika i lektionerne, men jeg måtte være Ned temmelig længe før jeg helt indså hvor forskelligt mænd og kvinder taler, og hvor meget jeg måtte dæmpe mig ned som Ned for ikke at vække mistanke.

Min lærer sagde: "Kvinder har en tendens til at tømme deres åndedræt." Hun beskrev og demonstrerede det ved at stikke bryst og hoved frem når hun talte, og afbryde rytmen i sit åndedræt mens hun tvang en ordstrøm ud af munden.

"Jeg indrømmer at det er en kliché," sagde hun, "men kvinder har i almindelighed en tendens til at tale hurtigere og bruge flere ord, og de afbryder åndedrættet for at få det hele ud."

Jeg opdagede at det var tilfældet i mine egne talemønstre, som spøgefulde venner somme tider har beskrevet som rivende

strømme. Jeg mister ofte pusten inden jeg er færdig med at gøre rede for en tanke, og må enten gispe efter luft midtvejs eller tvinge ordene ud hurtigere så jeg kunne blive færdig før.

Siden min træning har jeg også observeret dette fænomen i aktion ved middagsselskaber eller på restauranter. Kvinder læner sig ofte ind i en samtale og taler i ordrige udbrud som beder om at blive hørt. Mænd læner sig ofte tilbage og udtaler sig med kort og klar autoritet.

Det man gør med sit åndedræt, påvirker naturligvis hvordan ens stemme lyder. At bruge færre ord, tale langsommere og blive ved med at trække vejret undervejs hjalp mig alt sammen til at bruge de dybere toner i min stemmes register og blive dernede. Det betød selvfølgelig at jeg ikke kunne tillade mig at blive alt for ophidset over noget fordi det ville forandre min vejtrækning, og min stemme ville springe op på et højere niveau. Omvendt opdagede jeg at når jeg slappede af og trak vejret dybt inden jeg påbegyndte en dag som Ned, hjalp det mig med at komme ind i hans stemme, derefter hans holdning og derefter hans hoved.

Processen med at komme ind i Neds hoved rejser et indlysende spørgsmål, et som mange mennesker har stillet mig angående denne bog, for det meste som en måde til at få tydeliggjort præcis hvad meningen med bogen er, og hvad de kunne forvente at få ud af den.

Er jeg transseksuel eller transvestit, og skrev jeg bogen som et middel til at springe ud som sådan?

Svaret på begge dele af spørgsmålet er nej.

Jeg kan sige det med erfaringens sikkerhed, for efter at have levet som mand meget af tiden i halvandet år kan jeg forsikre at hvis jeg enten var transseksuel eller ønskede at leve som transvestit, ville jeg vide det nu.

For det første ville jeg have oplevet langt større tilfredsstillelse ved at leve som Ned.

Transseksuelle beretter i reglen at det at blive anset for at tilhøre det modsatte køn er en umådelig og behagelig lettelse. De føler at de endelig er blevet sig selv efter at have levet i forklædning i mange år.

Nøjagtig det modsatte var tilfældet for mig.

At blive opfattet og behandlet som en mand var ikke noget jeg nød særlig tit, og det var ikke noget jeg nogen sinde følte en personlig tilfredsstillelse ved. Jeg har aldrig følt mig som en mand fanget i den forkerte krop sådan som mange transseksuelle siger de gør. Tværtimod identificerer jeg mig dybt med min kvindelighed og mit kvindekøn, og faktisk endnu mere efter Ned end nogen sinde før.

Som man vil opdage, var det at være Ned ofte en ubehagelig og fremmedgørende oplevelse, og så langt fra at finde mig selv i ham følte jeg mig som regel holdt på afstand af mig selv i en elementær forstand. Mens jeg levede som Ned, måtte jeg arbejde meget hårdt for at få mig til at udføre hans arbejde, at være ham. Det kom overhovedet ikke naturligt, og da han først havde tjent sit formål, var jeg glad for at kaste ham af mig.

Hvad angår det at gå i det modsatte køns tøj, så var det afgjort heller ikke noget for mig eller særlig behageligt. Jeg kan ikke lægge skjul på den kortvarige spænding jeg følte ved at slippe af sted med forklædningen og opleve en del af dagliglivet som andre kvinder ikke oplever. At have en pik mellem benene var en underlig og let pirrende oplevelse en dag eller to. Men den nydelse holdt hurtigt op, og jeg mærkede at jeg befandt mig bag en personlighed der ikke var min, og forsøgte at tilnærme mig noget jeg ikke var, og ikke ønskede at være.

Dette er derfor ikke noget bekendelsesskrift. Jeg løser ikke nogen seksuel identitetskrise. Det er et intimt territorium der bliver udforsket her. Ingen tvivl om det. Som mine tilboje-

ligheder i barndommen er beviser på, har jeg altid været, og er stadig, fascineret, forundret og endda forurolet af kønnet, både som et kulturelt og psykologisk fænomen hvis grænser på én gang er mystisk flydende og faste. I kulturel henseende har jeg altid levet som mit mest ægte jeg et sted på grænsen mellem det mandlige og det kvindelige, og at leve dér har gjort dette projekt mere vedkommende og betydningsfuldt for mig. Hvad mere er, jeg tog del i mit eget eksperiment, levede det og indoptog dets virkninger. At være Ned forandrede mig og menneskene omkring mig, og jeg har forsøgt at dokumentere disse forandringer.

Men at sige at jeg gennemførte et eksperiment og dokumenterede dets resultater er ikke det samme som at sige at denne bog foregiver at være nogen videnskabelig eller objektiv undersøgelse. Den er ikke engang i nærheden af at være det. Intet af det jeg siger her, vil have værdi som andet end et enkelt menneskes iagttagelser af sine egne oplevelser. Det der følger, er blot mit synspunkt på tingene, nærsynet og helt sikkert ikke brugbart til noget så fornemt som en erklæring om kønnene i det amerikanske samfund. Mine iagttagelser er fulde af mine egne fordomme og forudindtagede meninger selv om jeg så meget som muligt har forsøgt at modificere dem under hensyn til det. Denne bog er en beretning om en rejse i lige så høj grad som noget andet, og det er en begrænset rejse, en tur gennem seks byer på et helt kontinent, en kvindes personlige syn på en tilnærmelse til én mands liv, ikke nogen autoriseret guide til hele det vældige, afvekslende terræn der er Amerikas mænd.

Jeg ønskede at smage på dele af den mandlige erfaring, og jeg ønskede at de mennesker jeg mødte, personerne, deres historier og vores samvær skulle spille så stor en rolle som muligt i min reportage. Men jeg vidste at jeg måtte lægge et eller andet ordnende princip ned over det endelige produkt.

Jeg opdagede at selv om det var frugtbart første eller

anden gang jeg gjorde det, gav det blot at gå hen ad gaden som mand mig ikke tilstrækkeligt solidt materiale at arbejde med i det lange løb. Jeg indså at jeg ville blive nødt til at skabe en række miljøer for Ned hvor han kunne få venner, være sammen med andre, arbejde, date og være sig selv sammen med mennesker der ikke kendte ham, men som han ville komme til at kende og beskrive som mere end bekendte. Fordybelse var nødvendig, ligesom genkommende personer i miljøer af overkommelig størrelse. Jeg følte at det ville være for besværligt at smide dusinvis af personer i hovedet på læseren i én lang, forvirret procession af spredte temaer og indtryk, så i stedet valgte jeg at begrænse hvert miljø og personerne i det til ét kapitel og lade de vigtige temaer udspringe af dette.

Kapitel 2 handler f.eks. om mit otte måneder lange medlemskab af et herrebowlinghold. Afslapning, sport og venskab er hovedtemaerne selv om også andre dukker op og viser sig igen i senere kapitler. Kapitel 3 handler om stripklubkultur. Kønsdrift og fantasier er de fremherskende temaer. Kapitel 4 og 6 drejer sig om de normative erfaringer med at date og arbejde som mand, mens kapitel 5 og 7 – som foregår henholdsvis i et kloster og en mandebevægelsesgruppe – repræsenterer mine forsøg på at gøre brug af min mandlige udstaffering til at gøre noget jeg aldrig ville kunne gøre som kvinde: infiltrere helt igennem mandlige miljøer og om muligt opdage deres hemmeligheder.

Jeg havde hver af disse oplevelser i den rækkefølge de forekommer – d.v.s. jeg afsluttede sæsonen på herrebowlingholdet inden jeg kom til klosteret eller begyndte at arbejde eller gik til mandegruppemøderne – så den generelle tidslinje er bevaret, så vel som – håber jeg – fornemmelsen af Neds opsamlede vækst og kendskab til den mandlige erfaring.

For at skjule de involveredes identiteter har jeg ændret navnene på alle personer, virksomheder og institutioner og har

med vilje udeladt alle specifikke henvisninger til steder. Så selv om jeg har udført mit eksperiment i fem forskellige stater i tre forskellige regioner i USA, har jeg undgået at nævne navnene på staterne og regionerne.

Til slut nogle ord om metoden. Det vil blive tydeligt for læseren, hvis det ikke allerede er det, at jeg har narret en masse mennesker for at kunne skrive denne bog. Jeg kan kun fremsætte én undskyldning for dette. Det er nødvendigt at narre for at gennemføre et bedrag, og et bedrag var nødvendigt i dette eksperiment. Det kunne ikke have været anderledes. For at kunne se hvordan folk behandlede mig som mand, måtte jeg få dem til at tro at jeg var en mand, og derfor måtte jeg skjule for dem at jeg er kvinde. At gøre dette indebærer diverse tillidsbrud, nogle mere alvorlige end andre. Måske forekommer det nogle læsere utilladeligt, eller måske alle. På visse måder forekom det også mig selv utilladeligt, og som man vil se, var det årsag til betydeligt pres efterhånden som tiden gik.

Jeg begyndte min rejse med en temmelig naiv ide om hvad jeg kunne forvente. Jeg troede det sværeste ville være at undgå at blive afsløret. Men det var det slet ikke. Det lykkedes mig meget lettere end jeg havde troet det ville. Vanskeligheden lå i konsekvenserne af det, og det havde jeg ikke engang tænkt over. Mens jeg gennemlevede stumper af mandeliv, var en del af min hjerne optaget af at tage noter og gøre iagttagelser, intellektualisere råmaterialet i Neds oplevelser, men en anden del af min hjerne, den ubevidste del, blev hele tiden ramt i hovedet, og til sidst indhentede skaderne mig.

Derfor kan jeg med relativ sikkerhed sige at jeg i sidste ende betalte en højere følelsesmæssig pris for mine omstændelige bedrag end nogen af mine ofre gjorde. Og jeg mener det må være straf nok for at jeg har blandet mig i noget der ikke vedkommer mig.